

Г О С Т У В А

МУЗИКАЛЕН
ТЕАТЪР —
БРАШОВ

О К Т О М В Р И 1971

1847-1848

1849-1850

1851-1852

1853-1854

1855-1856

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе

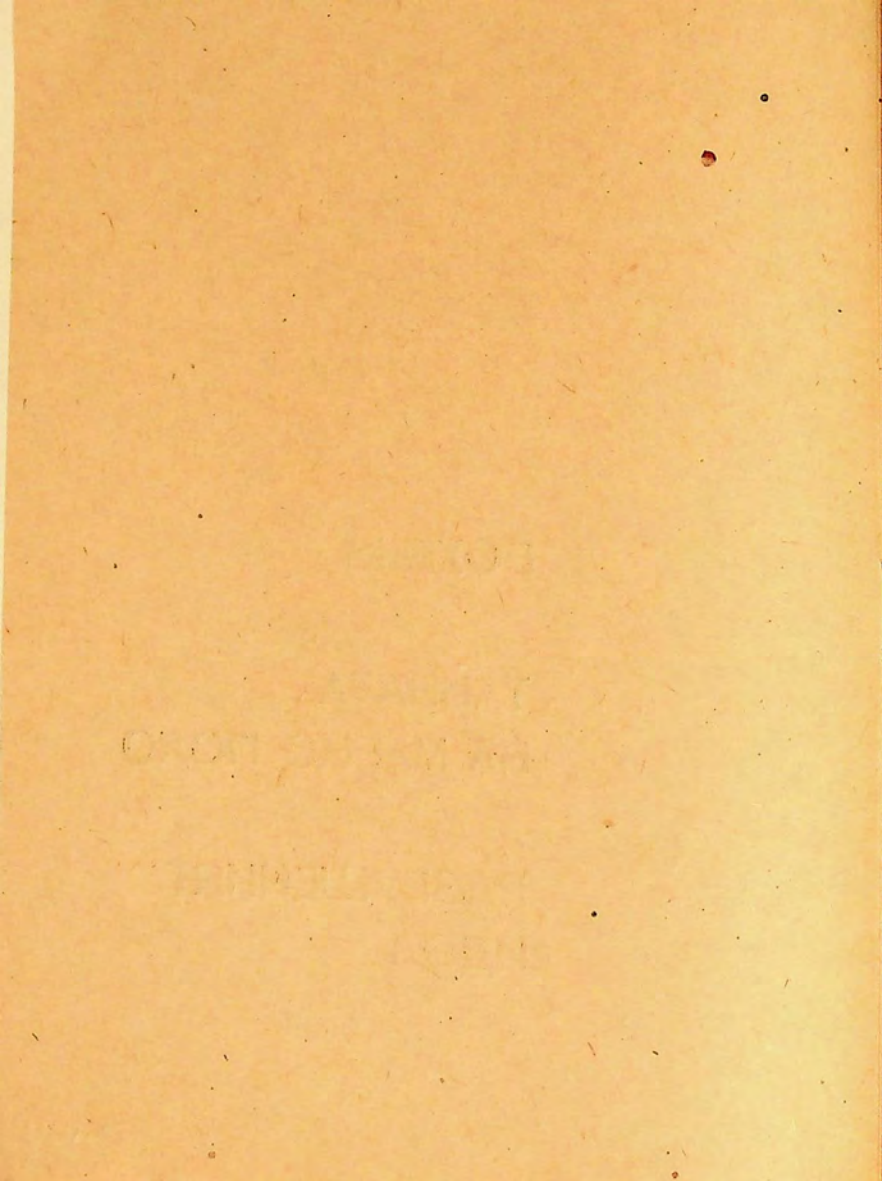
120000890778

БОХЕМИ

ТАЙНАТА
НА МАРКО ПОЛО

РАЗРУШЕНИЯТ
ИДОЛ

490844

В процеса на културното развитие в С. Р. Румъния през 1955 год., с помощта на партията и правителството, се основа Музикалният театър в гр. Брашов, който допринесе много за издигането на културата на народа. В течение на 16 години са поставени 56 опери и балети и 15 естрадни представления. В тазгодишния репертоар са играни 17 опери, 18 оперети, 3 балета и 2 естрадни представления.

В рамките на културния договор от 1970—1971 год. между Народна република България и Социалистическа република Румъния, музикалните театри на Брашов и Русе сключиха договор за разменки гостувания, в резултат на който, нашият колектив ще гостува на русенска сцена.

БОХЕМИ

29. X. 1971 г., петьк, 19 часа

Б о х е м и

Опера в 4 действия от ДЖАКОМО ПУЧИНИ
Либретто от ДЖ. ДЖАКОЗА и Л. ИЛИКА

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

РУДОЛФ, поет
МАРСЕЛ, художник
ШОНАР, музикант
КОЛИН, философ
МИМИ
МЮЗЕТА
БЕНОА, хазаин
АЛСИНДОР
ПАРПИНЬОЛ, продавач
на играчки
МИТНИЧАР

ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

ФЛОРИН ФАРКАШ
ИОН ГОНЦЯ
ЖАН ПЕНЧУ
ХЕЛГЕ БЪОМХЕС
КАРМЕН ХАНГАНУ
МАРГАРЕТА ГЪНГА
ЛИВИУ БУТНАРИУ
ЛИВИУ БУТНАРИУ
ГЕОРГЕ ФЛОРЕНТИН
К. СЪРБУ

Студенти, граждани, амбулантни търговци, войници,
деца, майки и др.

Действието се развива в Париж през 1830 г.

Режисьор:

ПАНАИТ КОТЕСКУ

Асистент-режисьор:

СТЕЛА ФЕРИЧАНУ

Скици за декори:

НИКОЛАЕ БОЛЯ

Суфльор:

ВАЛЕРИУ АЛБУ

Диригент:

МАУРИЦИУ ВЕСКАН

Хормайстор:

САВА ВЛАД

Скици за костюми:

ОТИЛИЯ ОПРЯ

Театърмайстор:

ИОН КРЪЧУН

СЪДЪРЖАНИЕ

Първо действие

Мансарда в Латинския квартал — студентския район на Париж. Зима. Младите обитатели на мансардата — поетът Рудолф и художникът Марсел — понасят големи лишения. В стаята е студено — няма дърва, но веселото настроение не напуска безгрижните младежи. Те се отнасят с хумор към всички житейски неслоди.

Влизат другарите на Рудолф и Марсел — философът Колин и музикантът Шонар. Последният е успял да спечели малко пари, и да купи храна, вино и дърва. Младежите решават да отпразнуват радостното събитие — всички отиват в кафенето. Само Рудолф остава в къщи — той трябва да завърши статията за едно списание. Поетът сядна на масата, но работата не върви. Чува се плахо почукване на вратата — на прага застава девойка. Това е съседката Мими. Тя иска огън, за да запали току-що изгасналата свещ. Рудолф изпълнява молбата на момичето и Мими си отива, но веднага пак се връща. Изтървала е ключа на стаята си. Лъхва я вятърът и свещта отново угасва. В тъмнината Рудолф и Мими търсят с ръце по пода — къде се е дянал този ключ? Младежът взема измръзналата малка ръка на Мими и ласкаво разказва на девойката за своя живот. В отговор на тази откровеност Мими с готовност разказва за себе си — тя живее самотно, бродирав цветя върху коприна, обича скромната си работа. В стаята прониква лунна светлина и озарява нежното лице на Мими. Рудолф разкрива на девойката любовта си. Мими му отговаря с взаимност.

Второ действие

Бъдни вечер. На площада и в кафенето царят голямо оживление. Рудолф запознава другарите си с Мими. Всички сядат около масичката. Появява се любимата на Марсел — Мюзета — красива, лекомислена девойка. Придружава я богатият ѝ поклонник, старецът Алсиндор. Напразно кокетната Мюзета

зета се старае да обърне вниманието на Марсел. Той се преструва на равнодушен към нея. Находчивата девойка измисля удобен предлог да изпрати стареца. Тя дава обувката си на Алсиндор и старецът излиза. Мюзета горешо прегръща Марсел.

Донасят им внушителна сметка. Но да се заплати — няма с какво. Изход от затрудненото положение намира Мюзета, като заявява на келнера, че сметката ще заплати нейният познат, когато се завърне.

Т р е т о д е й с т в и е

Ранно февруарско утро. Евтин ресторант при парижката застава. На входа вместо надпис виси картина на Марсел. От ресторанта се чуват веселите гласове на посетителите, заседели се до зори. Чува се смехът на Мюзета.

След дълги лутания Мими е намерила Марсел. Развълнувана, тя се обръща към него за съвет. Какво да прави? Рудолф я обича, но я измъчва със своята ревност и раздразнителност. Да се раздели с него? Съзряла Рудолф, Мими се скрива зад едно дърво. Рудолф открива на Марсел, че Мими е тежко болна — тя е туберкуозна. Бедната Мими е чула всичко. Напразни са милувките на Рудолф — Мими решително му казва, че те трябва да се разделят.

Марсел и Мюзета се скриват. Марсел упреква другарката си в непоправимо кокетство. Мюзета избягва.

Ч е т в ъ р т о д е й с т в и е

Същата мансарда. Изминали са вече няколко месеца откакто Рудолф се е разделил с Мими, а Марсел се е скарал с кокетката Мюзета, но и двамата не могат да забравят своите възлюблени. Неочаквано се появява разтревожена Мюзета. Заедно с нея е дошла Мими, но няма сила да се изкачи до мансардата. Рудолф изтичва долу и довежда отслабналата девойка. Всички се стараят да помогнат на нещастната — Мюзета сваля от ушите си обиците — нека Марсел ги продаде и купи лекарства. Колин дава своето неизменно наметало.

Мими и Рудолф си спомнят своята първа среща: зимната вечер, угасналата свещ, тъмната стая, търсенето на ключа... Те се обичат нежно, както и преди. Но силите на болната отпадат. Напразни са надеждите на Рудолф — Мими умира.

ТАЙНАТА НА МАРКО ПОЛО

30. X. 1971 г., събота,

19 часа

Тайната на Марко Поло

Оперета в две действия от ФРАНСИС ЛОПЕЗ

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

МАРКО ПОЛО
МИ-ТЗУ-ТИ
ПЕПИНО
ЛУ-КУ-СОНГ
БУЛАРГУ
ХАН КУБИЛАЙ
ПАХ-СИ-ФУ
КОГА
СИНГ-НАН-СИНІ
МАЖОРДОМ
СОКОТО
ПРИНЦ КАХАН
ВОЙНИК
КАПИТАН
ПРИСЛУЖНИЧКА
ПАЗАЧ

ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

ВАСИЛЕ ПОП
ЕЛЕНА ШЕРБАН
ЛИВИУ БУТНАРИУ
МИЯ МУНТЯНУ
МАРИЯ ПАУНЕСКУ
МИРЧА ДЖУРДЖУМАН
ГЕОРГЕ ПОПОЮ
ПАУЛ НИКОЛАЕСКУ
ЕУЖЕН ТОДЯ
ВАЛЕРИУ АЛБУ
КОНСТАНТИН ВИДУ
ИОН ГОНЦЯ
ИОН МИТРЕСКУ
ИОН ГИТАН
ГРАЦИАНА ГОНЦЯ
ДЖОРДЖЕ МАТЕИ

Солисти на балета:

АУРЕЛИА СИМИОНЕСКУ, МИХАИ МЪНДРУЦИУ

Режисьор:

БАРБУ ДУМИТРЕСКУ

Диригент:

ЛУЧИАН ГРОПШЯНУ

Постановка на танците:

АДРИАНА ДУМИТРЕСКУ

Асистент-режисьор:

ВАЛЕРИУ АЛБУ

Асистент-балетмайстор:

ИОН ТОРЗ

Асистент-художник:

ОТИЛИЯ ОПРЯ

Зав. пост. част:

НИКОЛАЕ БОЛЯ

Хормайстор:

САВА ВЛАД

Асистент-хормайстор:

АНДРЕИ ВОЛИНТИР

Театърмайстор:

ИОН КРЪЧУН

Суфльор:

ВАЛЕРИУ АЛБУ

Корепетитори:

КОРНЕЛ ПЕТРУШАНУ, АРНОЛД ШМИДТ
ДОМНИКА СТУПАРИУ

Операта „Тайната на Марко Поло“ от Франсис Ланез е едно от най-популярните произведения от този жанр. Изнесена за пръв път през 1959 г. в театър „Дьо Шатле“ в Париж, тя веднага е включена в репертоара на големите световни оперетни сцени.

За основа на сюжета ѝ са послужили епизоди от живота на известния пътешественик, дипломат и писател — венецианецът Марко Поло. Живял през годините 1254—1324, той принадлежи на стара търговска фамилия. На 15 години взема участие с баща си Николо Поло в едно пътешествие из необятния и непознат дотогава континент Азия. След четиригодишни странствувания, те се представят на великия хан Кубилай като пратеници на република Венеция. Младият венецианец остава като дипломат при хана 17 години, проявявайки своите лични качества и интелигентност. Връщайки се във Венеция през 1295 г., взема участие във войната между Венеция и Генуя и бива пленен в боя при Курзова. Като пленник написва спомени от пътуванията си в Азия. Това произведение предизвиква огромен интерес и се преписва в повече от 140 екземпляра на различни езици, тъй като то дава първите данни за един далечен и непознат за европейците свят. Покрай документалната стойност на „Спомените“ Марко Поло изтъква себе си като една фигура, изпълнена с величие.

В оперетата „Тайната на Марко Поло“ са вплетени събития от прекараното в Азия като дипломат време. Либретистът Раймон Винчи и композиторът Лопез, възхитени от величието на известния пътешественик и екзотиката на средновековна Азия, са изградили в романтичен аспект едно блестящо и феерично произведение. Успехът му сред публиката се дължи на мелодичната музика в модерно-забавен стил, достъпна и изпълнена с разнообразен ритъм и фантазия, изящни арии и ансамбли, искрящ оркестър, а също и на либретото, изпълнено с лиризъм, изненади, остроумие и екзотика.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

П ъ р в о д е й с т в и е

В 1287 г. в една от крепостите във владенията на великия хан Кубилай, вълнуваща тъпла очаква кораба на Марко Поло, знаейки, че хитрият венецианец, след двегодишно прекарване в Индия и Цейлон, като дипломат на великия хан Кубилай, се връща натоварен с богатства. Неговите тайни врагове Пах-Си-Фу и Синг-Нам-Синг се уговарят да го убият и ограбят, но техните планове се осуетяват — от многоочаквания кораб слиза само приятелят му, веселият Пепино, който съобщава, че Марко Поло е заминал направо за столицата на империята Комбалук.

На терасата на големия палат в Комбалук ханът очаква пристигането на Марко Поло. През това време идват пратеници от внука му, персийският цар Аргун, който чрез известния Кога иска за съпруга красивата княгиня Ми-Тзу-Ти. Но тя е заложница на най-страшния враг на империята, Кайду, и само Марко Поло със своята смелост може да я освободи. Марко се явява пред хана и е посрещнат с голяма радост от всички присъстващи. Той разказва преживелиците си през време на пътешествието, възторга си от всичко видяно из непознатия свят и напомня на хана, че желае да се върне в отечеството си, което е напуснал преди 17 год. В името на старото приятелство Кубилай моли Марко Поло преди тръгването си да му направи последна услуга, да освободи от пленничество Ми-Тзу-Ти.

На юг, в една област във владенията на Кайду, сред портокалови градини, младата и красива Ми-Тзу-Ти оплаква сво-

ята съдба. В градината навлизат Марко и Пепино, маскирани като просяци. Те успяват да приспят с възшебни треви стражата и да отвлекат княгинята.

В полунощ тримата пристигат в столицата. Пепино гори от желание да види обичната си княгиня Лу-Ку-Сонг, която поради лошите си обноски е наказана да бъде робиня на стария Пах-Си-Фу.

В края на банката, даден по случай Белите празници, Марко Поло се представя на хана и му съобщава, че е изпълнил успешно възложената му от него задача. Той представя красивата Ми-Тзу-Ти и го моли да му я даде за съпруга. Но ханът категорично отказва. В този критичен момент идва страшната вест, че Кайду, разгневен от отвличането на княгинята, изпраща войски да ограбят империята на Кубилай. Всички мъже са мобилизирани. Марко Поло поема командата на кавалерията, а благородният Кога придружава Ми-Тзу-Ти до бъдещия ѝ съпруг.

В т о р о д е й с т в и е

В безкрайната пустиня жерванът, управляван от Кога, е нападнат от войниците на Кайду. Трите жени оплакват съдбата си, а Пепино загубената си мандолина. След кратък бой войниците, предвождани от Марко Поло успяват да победят врага. Този път, Марко успява да склони обичната си да го следва в отечеството му (познатата ария „Ще те отвлека тази нощ“). Всички поздравяват с радост плана за бягството. Обаче подлият Синг-Нан-Синг ги залавя и ги завежда при хана, който в този момент празнува победата. Узнавайки истината, той повелява на Марко да предаде обичната си на бъдещия ѝ съпруг и след това е свободен с Пепино да замине за Италия.

В навечерието на тяхното отпътуване, Лу-Ку-Сонг и Буларгу (компаньонката на Ми-Тзу-Ти) се мъчат да предотвратят неприятностите.

На моста на кораба, който е спрял на брега на държавата на цар Аргун, Ми-Тзу-Ти и Марко с мъка се прощават. Пепино пристига и съобщава за смъртта на цар Аргун. В този момент влюбените се радват, че ще заминат за Италия, но благородният Кога, верен на традициите, им съобщава, че всичко останало от загиналия цар принадлежи на неговия син — младият цар Кахан. Ми-Тзу-Ти става жертва на тези традиции и отказва да избяга с Марко.

Пепино и Лу-Ку-Санг решават най-после да се свържат. В градините на палата на новия владетел се правят приготовления за приемането на бъдещата царица. Тя се явява пред цар Кахан, но благодарение на хитрата Буларгу, каузата на влюбените бива спечелена.

РАЗРУШЕНИЯТ ИДОЛ

31. X. 1971 г., неделя, 19 часа

Разрушеният идол

Опера в 3 действия (5 картини) от НОРБЕРТ ПЕТРИ
Либreto от ДАНИЕЛ ДРЪГАН
по романа на Е. Л. Войнич „Стършел“

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

АРТУР
МОНТАНЕЛИ
ДЖЕМА
г-н БУРТОН
г-жа БУРТОН
г-ца БУРТОН
РИКОРДА БОЛЛА
КОНСПИРАТОРИ

ОФИЦЕР
ВЕСТИТЕЛ
ДОКТОР
СЪДИЯ
ПРОДАВАЧ НА ИКОНИ
СВЕЩЕНИК
ПОЛИЦАЙ

ИЗПЪЛНИТЕЛИ:

ФЛОРИН ФАРКАШ
ЖАН ПЕНЧУ
ЕУЖЕНИЯ ПОПЕСКУ
ХЕЛГЕ БЪОМХЕС
МАРИЯ БРЪНЗЯ
МАРИЯ БУРЗ
ИОН ГОНЦЯ
ПЕТРЕ ТИМАРИУ
ИОН ГИТАН
ИОН ГОНЦЯ
КОНСТАНТИН ВИДУ
ЕУЖЕН ТОДЯ
ХОНОРИУС ЗАХАРЕСКУ
ОВИДИУ ЧЕПАНАРУ
ИНЗЕ ИОСИФ
ТОМА ПАНАИТЕСКУ
МИРЧА ДЖУРДЖУМАН
ЕУЖЕН ТОДЯ
ВИКТОР ИОНЕСКУ

Калугери, войници и народ

Диригент:
НОРБЕРТ ПЕТРИ
Диригент на хора:
САВА ВЛАД

Асистент-хормайстор:
АНДРЕЙ ВОЛИНТИР
Зав. пост. част:
НИКОЛАЕ БОЛЯ
Театърмайстор:
ИОН КРЪЧУН

Режисьор:
ХЕРО ЛУПЕСКУ
Художник:
СИЛВИУ БОГДАН

Асистент-режисьор:
ЖАН ПЕНЧУ
Постановка на танците:
ГЕОРГЕ ТЪРНОВЯНУ
Суфльор:
ВАЛЕРИУ АЛБУ

Корепетитори:
КОНСТАНТИН ЛУПЕСКУ, КОРНЕЛ ПЕТРУШАНУ
ДОМНИКА СТУПАРИУ

Композиторот *Норберт Петри* е роден на 24 февруари 1912 год. в гр. Сибиу. От 1937—1939 г. следва в консерваторията в Букурещ при професорите *Алфред Александреску* (хармония) и *Константин Браилоу* (история на музиката). В Брашов учи орган при *Виктор Бекерих*.

Като композитор се проявява след 1944 г. Пише кантати, музика към комедии, песни за деца, лека музика и опери.

От 1954 г. е диригент в музикалния театър в Брашов. Между творбите му четем: „*Йон чел Торе*“, балет в 3 действия (1959). „*Трандафири Дофтаней*“, опера в 3 действия (1961), кантатите „*Пътят на слънцето*“, „*Песен на свободата*“ и др.

Операта „*Разрушеният идол*“ е писана през 1963—1964 г.

Либретото на операта „*Разрушеният идол*“, написано от *Даниел Дръган*, е извлечено от романа на английската писателка *Е. Л. Войнич* „*Стършел*“. За пръв път този роман се печати през 1897 год., печелейки многобройни читатели и в скоро време става наръчник на революционерите от Англия, Италия, Русия, Полша и другите страни.

По-късно този романтичен сюжет дава повод за написването на няколко драми, създаването на два филма, а съветският композитор *Спадевекиа* написва операта „*Овод*“.

Либретото на операта „*Разрушеният идол*“ запазва приблизително времето и интригата на романа, като пренася действието в Италия. Съдбата на героите се развива свободно, акцентирайки дълбоко психологичния и социален конфликт между *Артур* и *Монтанели*.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

П ъ р в о д е й с т в и е

Първа картина

В един планински хотел епископът Монтанели, придружен от младия студент Артур Буртон, прекарват късата си ваканция.

Между буйния, пропит от патриотични идеали младеж и високопоставения свещеник има непреодолима връзка. В хотела ги смятат за баща и син. От откровените изповеди на Артур, епископът научава, че студентите готвят заговор против властта. Мисълта, че Артур е замесен в заговора, плаши Монтанели, и той, от желание да го спаси, съобщава на властите тайната на заговора.

Втора картина

Рикардо Болла, главатар на конспираторите, трябва да бъде екзекутиран. От затвора той успява да съобщи името на предателя („Артур, Артур е предател“) и неговата съдба е решена от разгневените конспиратори. Само Джема, приятелка на Артур от детинство, не вярва, че той е виновен. Тя го чака пред вратата на затвора, откъдето той излиза след излежаването на кратката присъда. Но Артур открива, че е разкрил тайната борба на своите другари. Чуват се залповете от екзекуцията на Рикардо Болла. Джема счита Артур за долен предател. Явяват се г-н, г-жа и г-ца Буртон, роднини на Артур, заинтересовани от „скандалното“ поведение на младия студент, който компрометира тяхната фамилия. За да скъсат завинаги с Артур, жените вземат решение и издават верното име на баща му — епископ Фиорело Монтанели.

Излъган във вярата си към хората, младият Артур решава да напусне завинаги света, който му е разрушил светлите идеали за „верност и слава“.

Второ действие

Трета картина

След 20 години. Пред катедралата народът иска прошка за старите си грехове, молейки за „насыщния хляб“. Тая молба стига до гняв. Но когато по стъпалата на катедралата се явява целият кортеж на кардинала Фиорело Монтанели, народът смирено се кланя. Един калугер се хвърля в краката на кардинала и прави жална изповед — „бях на заточение за това, че съм убил сина си...“ Монтанели не може да скрие възпятието си, породено от изповедта на калугера. „Страшен фарс“ казва калугерът, като си вдига маската. Под нея се крие прочутият революционер Стършел. „Сполучливо представление, но напразно“ — казва Джема. Стършел търси алиби. Останал насаме с Джема, той си припомня случки от миналото. Джема познава в Стършел обичния си приятел от младини — Артур, когото е мислела за умрял. Площадът е заобиколен от полицаи, революционерите се опитват да избягат, използвайки появянето на един цирк, но не успяват. Джема бива пронизан от куршума, предназначен за Артур.

Трето действие

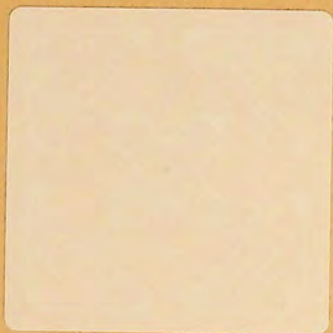
Четвърта картина

Стършел е отново в затвора. Монтанели познава в него сина си Артур и моли за освобождаването му. Артур иска от Монтанели да го признае официално и да го придружи, но за това той трябва да се откаже от високия си църковен сан.

Монтанели се колебае и забавя решението си.

Пета картина

Дошъл със закъснение на мястото на екзекуцията, кардинал Монтанели признава официално сина си и заповядва присъдата да бъде отменена, но Артур е вече мъртав.

ТЕХНИЧЕСКИ ПЕРСОНАЛ

Художник-изпълнител: ИОН КУКУИ. Машинист: ИОН ВАНЧА. Зав. худ. осветление: КОНСТАНТИН ФЛОРЯ. Зав. шивашки ателиета: ВАЖДА МАРИЯ, ВОЙКУ ТУДОР. Металопластика: ВИЛХЕЛМ ФИНА. Зав. обушарско ателие: ЛАДИСЛАУ БОДО. Зав. дърводелско ателие: АНТОН БЪРБАТ. Тапицери: ЕРХАРД ГРЕФ, ГЕОРГЕ ИЕНЯ. Перуки: ВИОРИКА БАДЯ. Реквизитор: ВАСИЛЕ КИЦЯ. Грим: ДИДА ПЕНЧУ.

